

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Jitkou Hroudovou ve věci

žalobkyně: **Mgr. I. H. V.**, narozená X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2025, č. j.: MPSV-2025/189905-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení výše označeného napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Olomouci („Úřad práce“, případně „prvostupňový správní orgán“) ze dne 8. 8. 2025, č. j. 367244/25/M („prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyně dle § 25

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti („ZZ“), zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání.

2. V této věci se soud zabýval tím, zda žalobkyně, která podala žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání ještě za trvání jejího pracovněprávního vztahu, byla zákonně nezařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobkyně svou žádost podala prostřednictvím klientské zóny Jenda 41 minut před koncem posledního dne trvání její dohody o provedení práce („DPP“). Má tak za to, že nezařazení je zbytečně tvrdým následkem jejího pochybení.
3. Žalobkyně namítla, že žádost podala ve večerních hodinách dne 30. 6. 2025, jelikož se chtěla do evidence nahlásit co nejdříve. Byla si totiž vědoma, že pokud požádá o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání („evidence“) do 3 dnů od skončení výdělečné činnosti, Úřad práce ji zařadí do evidence již ode dne následujícího po dni skončení výdělečné činnosti. Žádost chtěla podat co nejdříve, jelikož se nechtěla dostat do problémů s prodlením, které by mohly vést k pro žalobkyni nepříznivým následkům.
4. Datum 30. 6. 2025 nešlo žalobkyni zvolit jako den ukončení zaměstnání, aniž by bylo v aplikaci Jenda uvedeno proč. Žalobkyně proto nesouhlasí s tvrzením prvostupňového orgánu, že se objevilo hlášení ve znění: *„Podejte žádost až další den po ukončení zaměstnání“*, a ona toto hlášení ignorovala a svévolně zapsala datum předchozího dne. Žalobkyně poté zkusila zadat den 29. 6. 2025 jako den ukončení jejího pracovního poměru. Toto datum již zadat šlo, žalobkyně to vyhodnotila jako technickou nedokonalost aplikace. Měla přitom za to, že tento rozpor se skutečným stavem následně vyřeší při osobní schůzce s pracovníkem Úřadu práce. Současně namítla, že v aplikaci nebyl přítomný ani chatbot, který by žadateli pomohl při vyplňování žádosti.
5. Aby zjistila, jak taková hláška vypadá a zda se skutečně objevuje, učinila žalobkyně dne 19. 8. 2025 pokus o podání žádosti. Vyplnila žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání v systému Jenda. Zjistila, že se hláška objeví, ale zní: *„Koncové datum nesmí být později než 18. 8. 2025“*, tedy jinak, než tvrdí prvostupňový orgán. Žalobkyně je názoru, že uživatele aplikace může tato hláška přímo navádět k provedení chybného kroku, který sama žalobkyně učinila dne 30. 6. 2025.
6. Žalobkyně dále uvedla, že při telefonickém hovoru s pracovnící Úřadu práce vysvětlila svou situaci a důvody, které vedly k zápisu nesprávného data ukončení jejího pracovněprávního vztahu. Zároveň se žalobkyně ohradila proti tomu, aby jí bylo naznačováno, že je podvodnice či ignorant. Toto nekorektní jednání dovozuje z části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve znění: *„Tuto hlášku jste však ignorovala a ukončení zaměstnání jste svévolně upravila do 29.6.2025, aby Vás systém pustil“*.
7. Žalobkyně rovněž namítla, že prvostupňový správní orgán pochybil, když žalobkyni neupozornil na možnost podat novou žádost již při telefonické konverzaci dne 21. 7. 2025. Stejně tak jí tuto skutečnost neoznámila ani samotná aplikace Jenda. Žalobkyně by pak v takovém případě podala novou žádost o zařazení do evidence.
8. Žalobkyně dále namítla, ačkoliv byla její dohoda o provedení práce uzavřena do 30. 6. 2025 (coby lektorky na zkouškách z českého jazyka), poslední práce, kterou žalobkyně vykonala, se odehrála dne 20. 6. 2025 při poslední zkoušce ve školním roce 2024/2025. K tomuto dále uvedla, že mohla požádat o změnu dohody stran jejího ukončení již ke dni poslední zkoušky, nicméně tak mohla dle zaměstnavatele učinit jen do 11. 7. 2025. Jelikož o to však požádala

až dne 21. 7. 2025, tj. v den telefonického hovoru s pracovnící Úřadu práce, nebyla tato změna již možná.

9. Postup správních orgánů je navíc dle žalobkyně přepjatě formalistický. Dle žalobkyně totiž bylo možné chybné datum opravit v rámci vyřizování její žádosti součinností s pracovníkem Úřadu práce. Žalovaný navíc pouze převzal závěry prvostupňového orgánu, aniž by se zabýval samotným fungováním aplikace Jenda, absencí vysvětlujících kroků a nepřístupil k žalobkyninu případu s přihlédnutím k jí doloženým podkladům, které byly s to přesně vyjevit rozhodné skutečnosti.
10. Závěrem žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 20/2008-58, ze kterého dovozovala, že by správní orgány měly mít k problémům účastníků řízení pochopení a postupovat ve vztahu k nim vstřícně a objektivně. V nyní řešené věci však správní orgány těmto závazkům nedostály, což vedlo k zásahu do sféry žalobkyně. Té tak nebyla vyplácena podpora v nezaměstnanosti.
11. Pro výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí.

2. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Ve vyjádření k žalobě nejprve predestřel procesní vývoj věci. Poté poukázal na rozhodnou právní úpravu. Následně přešel k reakci na žalobkyniny námitky. Zároveň poukázal na to, že žalobní námitky do značné míry kopírují námitky odvolací, k nimž se vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Ve zbytku na něj proto odkázal.
13. V rámci reakce na námitky nejprve uvedl, že je nesporné, že překážkou pro vedení osoby v evidenci uchazečů o zaměstnání je trvání pracovněprávního vztahu na základě dohody o provedení práce. Trvání DPP v den podání žádosti tak brání zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání.
14. Současně žalovaný poukázal na to, že žalobkyně v žádosti potvrdila, že byla seznámena s podmínkami zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. V tomto seznámení (poučení) je dle žalovaného mj. uvedeno, že uchazečem o zaměstnání může být fyzická osoba, která není v pracovněprávním vztahu nebo ve služebním poměru, s výjimkou tzv. nekolidujících zaměstnání. Dle žalovaného je tak nesporné, že žalobkyně mohla a měla vědět, že existuje překážka pro její zařazení do evidence ode dne 30. 6. 2025.
15. Žalovaný zdůraznil, že z hlášení: „*Koncové datum nesmí být později než 18. 8. 2025*“, jasně plyne, že datum ukončení pracovněprávního vztahu nemůže zasahovat do dne podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Tato hláška dle žalovaného přitom nenavádí k uvedení nepravdivých údajů. Pokud si žalobkyně nevěděla se žádostí rady, mohla se dostavit na úřad práce dne 1. 7. 2025 (stejně jako ve dnech 2., 3. 7. 2025), kdy již neexistovala žádná překážka zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, a žádost podat osobně.
16. Při posuzování případu žalobkyně navíc žalovaný vyšel z podkladů předložených žalobkyní – „Dohody o provedení práce 156/25“ a z „Potvrzení o zaměstnání – zápočtový list“. Z těchto plyne, že žalobkyně měla uzavřenou DPP do 30. 6. 2025, tj. dne, kdy požádala o zprostředkování zaměstnání. Překážkou pro zařazení do evidence je přitom samotná existence DPP bez ohledu na jiné okolnosti. Není proto rozhodné, že žalobkyně pracovala naposledy dne 20. 6. 2025. Rozhodné tak je, že DPP nebyla před podáním žádosti ukončena.

Ze zákonné úpravy přitom neexistuje žádná výjimka. Rovněž není možné modifikovat den, od něhož uchazeče o zaměstnání zařadí úřad práce do evidence uchazečů o zaměstnání, naopak se žadatel do evidence zařadí dnem podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Prvostupňový orgán tak neměl možnost než žadatelku do evidence nezařadit.

3. Obsah správního spisu

17. Soud ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti.
18. Dne 30. 6. 2025 žalobkyně podala prostřednictvím klientské zóny Jenda žádost o zprostředkování zaměstnání. V žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 30. 6. 2025 uvedla, že vykonávala zaměstnání na základě dohody o provedení práce v době od 22. 3. 2025 do 29. 6. 2025 u zaměstnavatele Univerzita Karlova, Vratislavova 29/10, 128 00 Praha 2, IČ: 00216208 a byla osobou samostatně výdělečně činnou v době od 31. 3. 2008 do 29. 6. 2025. Na základě výzvy Úřadu práce zaslané dne 16. 7. 2025 k doložení dokladů pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání dne 21. 7. 2025 zaslala Úřadu práce potvrzení o evidenci jako osoby samostatně výdělečně činné v době od 1. 5. 2008 do 26. 7. 2009, od 1. 2. 2012 do 31. 5. 2019 a od 1. 10. 2019 do 29. 6. 2025 vystavené Ústřední správou sociálního zabezpečení pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj ze dne 21. 7. 2025 a dohodu o provedení práce od zaměstnavatele Univerzita Karlova sjednanou na dobu určitou od 22. 3. 2025 do 30. 6. 2025. Na základě dat získaných z informačního systému České správy sociálního zabezpečení dne 23. 7. 2025 prvostupňový orgán zjistil, že žalobkyně v době od 22. 3. 2025 do 30. 6. 2025 byla zaměstnána na základě dohody o provedení práce u zaměstnavatele Univerzita Karlova. Dne 25. 7. 2025 žalobkyně zaslala potvrzení o zaměstnání z dohody o provedení práce s potvrzením o délce zaměstnání od 22. 3. 2025 do 30. 6. 2025 od zaměstnavatele Univerzita Karlova, Ústav jazykové a odborné přípravy, IČ: 00216208 a žalobkynino písemné vyjádření. Dne 1. 8. 2025 bylo prostřednictvím klientské zóny Jenda zasláno žalobkyni seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci žádosti o zařazení do evidence, které bylo doručeno 2. 8. 2025, a ke kterému se žalobkyně již nevyjádřila.
19. Prvostupňový správní orgán následně vydal prvostupňové rozhodnutí. Seznal v něm, že žalobkyně nesplnila podmínku pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. V jeho odůvodnění nejprve předesílá procesní vývoj věci a následně reagoval na námitky uplatněné žalobkyní v jejím vyjádření ze dne 25. 7. 2025. Prvostupňový správní orgán zejména poukázal na to, že žalobkyně potvrdila, že byla seznámena se základním poučením účastníka správního řízení a s podmínkami zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobkyně si tak mohla a měla být vědoma překážky zařazení do evidence. K námitce, že v klientské zóně Jenda není vysvětlení k datům zadání ukončení zaměstnání prvostupňový orgán uvedl, že při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání byla žalobkyně informována, že v případě trvání zaměstnání na základě dohody o provedení práce do 30. 6. 2025 nesplňuje podmínku pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a současně byla upozorněna hlášením „*Podějte žádost až další den po ukončení zaměstnání*“.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalobkyně v něm uvedla, že podala žádost již dne 30. 6. 2025 z obavy ze zmeškání lhůty k úkonu. Aplikace Jenda jí neumožnila zvolit datum 30. 6. 2025, proto zvolila 29. 6. 2025. Hláška: „*Podějte žádost až další den po ukončení zaměstnání*“, se dle žalobkyně v aplikaci neobjevila. Systém jí rovněž nevysvětlil, proč nelze zvolit datum 30. 6. 2025. Poukázala rovněž na to, že žádost podala jen 41 minut před koncem pracovněprávního vztahu. Současně doufala, že se jí situaci podaří vyřešit za součinnosti správních orgánů, jelikož jde dle ní o technickou chybu, která by měla

jít po domluvě s pracovníkem Úřadu práce vyřešit. Poukázala rovněž na to, že poslední práci dle DPP fakticky vykonala dne 20. 6. 2025. Z výše uvedených důvodů navrhla, aby odvolací správní orgán zrušil prvostupňové rozhodnutí a přiznal jí podporu v nezaměstnanosti ode dne 19. 8. 2025.

21. Žalovaný následně zamítl žalobkynino odvolání napadeným rozhodnutím. Žalovaný odvolání nevyhověl zejména proto, že odvolatelka podala žádost už dne 30. 6. 2025, kdy ještě trvala její dohoda o provedení práce s Univerzitou Karlovou, a tedy nesplňovala zákonnou podmínku pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Zdůraznil, že samotná existence DPP je podle zákona překážkou evidence a rozhodující je skutkový stav právě ke dni podání žádosti, nikoli to, že od 1. 7. 2025 už by překážka odpadla. Nepřijal ani námitku, že šlo jen o technickou chybu v aplikaci Jenda, protože podle něj z hlášení bylo zřejmé, že pracovní poměr nesmí zasahovat do dne podání žádosti, a odvolatelka mohla žádost podat osobně až následující den. Za nerozhodné označil i to, že práci fakticky vykonávala naposledy už 20. 6. 2025 nebo že žádost podala až večer, protože právní vztah z DPP trval až do 30. 6. 2025 do 24:00. Současně uvedl, že správní orgány jsou vázány zákonem, nemohou dělat výjimky podle okolností případu, a proto napadené rozhodnutí potvrdil.

4. Posouzení věci soudem

22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
24. Žaloba není důvodná.
25. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci řízení s takovýmto postupem nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
26. Městský soud považuje za podstatné, že argumentace uvedená v žalobě je velmi obecná a v podstatné části kopíruje odvolací námitky. Soud se má v takovém případě zabývat námitkami v takové míře podrobnosti, jež plyne z podoby žaloby (rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Afs 157/2022-45). Rovněž je nutné poukázat na to, že *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“* (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63). Stejně tak platí, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, 1350/2007 Sb. NSS).

27. Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).
28. Ze žaloby je zjevné, že žalobkyně nepopírá, že není možné zařadit osobu, která je ke dni podání žádosti v pracovněprávním vztahu do evidence uchazečů o zaměstnání. Tuto skutečnost proto soud vyhodnotil jako nespornou. Stejně tak postupovaly i správní orgány, soud tento postup aprobuje.
29. V čem se však argumentační pozice účastníků řízení liší, je možnost zohlednění okolností nyní řešené věci v rámci řízení o zařazení do evidence. Žalobkyně na jedné straně namítá, že ačkoliv došlo z její strany k pochybení, nebylo tak závažné, aby mělo dojít k jejímu nezařazení do evidence. Na podporu této pozice namítla nedostatečné technické zpracování aplikace Jenda, nedostatečné poučení její osoby ze strany správních orgánů či samotné aplikace Jenda a víru v to, že „*nastalou situaci vyřeší s pracovníkem úřadu práce*“. Současně žalobkyně uvádí, že správní orgány nepostupovaly dostatečně vstřícně, když jí co nejdříve neupozornily na možnost podat novou žádost o zařazení do evidence a vyhnout se tak zásahu do její sféry.
30. Na straně druhé je pak pozice dotčených správních orgánů, které seznaly, že nemohou učinit v žalobkynině případě výjimku, a do evidence ji zapsat s pozměněným datem ukončení pracovněprávního vztahu. Odkazují přitom na znění zákona, které jim dle jejich názoru nedává možnost tuto „tvrdość“ odstranit.
31. Pro posouzení věci je rozhodné, že zákon o zaměstnanosti váže nárok na zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání na splnění několika skupin hmotněprávních podmínek. První skupinou jsou podmínky upravené v § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, které představují negativní vymezení pojmu „uchazeč o zaměstnání“ z pohledu neslučitelnosti statusu „uchazeče o zaměstnání“ s určitými veřejnými funkcemi, formami výdělečné činnosti či soustavné přípravy na budoucí povolání (viz rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2008, č. j. 4 Ads 42/2008-95, č. 1864/2009 Sb. NSS).
32. Překážku pro zařazení do evidence představuje také skutečnost, pokud je fyzická osoba v pracovněprávním vztahu podle zákoníku práce nebo ve služebním poměru podle zákona o státní službě. Zákon stanoví výjimky, při jejichž vykonávání je možné fyzickou osobu do evidence zařadit. Tyto výjimky představují tzv. nekolidujícími zaměstnáními. Jde o výkon činnosti v pracovním poměru, v rámci dohody o pracovní činnosti a služebním poměru, u nichž současně nesmí být překročena stanovená výše měsíčního výdělku, resp. měsíční odměny.
33. Pracovněprávní vztah založený dohodou o provedení práce není „nekolidujícím zaměstnáním“, ale zaměstnáním kolidujícím s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání [§ 25 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 25 odst. 3 *a contrario* zákona o zaměstnanosti]. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) ZZ přitom přísně váže nemožnost být veden v evidenci uchazečů o zaměstnání na samotnou existenci pracovněprávního vztahu, nikoli na faktický výkon činnosti či příjem, resp. jeho výši z takového pracovněprávního vztahu. Námitka žalobkyně, že „*naposledy pracovala*“ dne 20. 6. 2025 proto nemůže obstát. Pro posouzení věci je totiž rozhodné, že její pracovněprávní vztah trval až do 30. 6. 2025, tedy do dne, kdy žalobkyně

podala žádost o zařazení do evidence. K tomuto dni se tato žádost také posuzuje (§ 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti).

34. Současně je nutno uvést, že správní orgány neměly možnost s žádostí a údaji o datech ukončení pracovněprávního poměru a podání žádosti nijak manipulovat. Nemohly proto žalobkynině žádosti vyhovět poté, co by si s žalobkyní „vysvětlily“ situaci. Zákon jim totiž v tomto případě nedává možnost uvážení. Stejného názoru je také NSS, ten v rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 4 Ads 42/2008-95, shledal, že: „(správní orgán) *Bud' shledá všechny podmínky jako splněné a zařadí žadatele do evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s ustanovením § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „dnem podání písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání“, anebo pro případ, že žadatel nesplňuje podmínky pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, je povinen vydat rozhodnutí o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s ustanovením § 26 odst. 3 téhož zákona. Je zřejmé, že zákon o zaměstnanosti nijak nepamatuje na situace, v nichž by žadatel – byť omylem – požádal o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání v době trvání některé z překážek vylučujících vedení v této evidenci. Pro zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání totiž není rozhodující jen projevená vůle fyzické osoby, ale objektivní splnění uvedených zákonných podmínek.“*
35. Obdobně je koncipováno také rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. V usnesení ze dne 15. 1. 2020, č. j. 6 Ads 246/2019-12, Nejvyšší správní soud totiž konstatoval, že „*rozhodnutí o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, které je předmětem tohoto řízení, je svou povahou a důsledky obdobné rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání [...].“*
36. Znění § 30 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti ukládá úřadu práce povinnost bez dalšího vyřadit uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, jakmile nastane některá z vyjmenovaných skutečností bránících jeho zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Úřad práce tedy nemá žádný prostor pro vlastní úvahu, zda skutečnost bránící zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání spočívá v natolik závažném pochybení uchazeče o zaměstnání, že odůvodňuje jeho vyřazení z této evidence. Zákon o zaměstnanosti neobsahuje ani jiné ustanovení umožňující odstranění tvrdostí při jeho provádění, a proto z pravidel v něm uvedených nelze činit žádné výjimky (rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 29/2011-155). Tyto závěry tak podporují výše uvedená tvrzení zdejšího soudu stran nemožnosti provedení vlastní úvahy správních orgánů při rozhodování o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání.
37. Soud se dále zabýval „hlášením“, které se dle žalobkyně neobjevilo při podávání žádosti ze dne 30. 6. 2025, a tím, které se dle ní objevilo při pokusu o podání žádosti ze dne 19. 8. 2025.
38. Námitku, že se žalobkyni neobjevilo hlášení ve znění: „*Podejte žádost až další den po ukončení zaměstnání“*, neshledal soud důvodnou, jelikož pro prosouzení věci irelevantní. Rozhodné totiž je, že žalobkyně potvrdila, že se seznámila s podmínkami zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobkyně tak potvrdila, že si je vědoma toho, že osoba v pracovněprávním vztahu nemůže být zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Stejně tak je vhodné uvést, že žalobkyně mohla i před podáváním žádosti nahlédnout do zákona o zaměstnanosti a seznámit se s rozhodnou právní úpravou. Žalobkyně tak mohla a měla vědět, že se podmínky pro zařazení do evidence posuzují ke dni podání žádosti. Současně soud poukazuje na to, že se žalobkyně mohla obrátit na úřad práce s žádostí o informace a

nápomoc při vyplňování žádosti. Skutečnost, že tak neučinila, nelze přičítat k tíži správním orgánům.

39. Soud neshledal ani hlášení: „*Koncové datum nesmí být později než 18. 8. 2025*“, za matoucí či navádějící k uvádění nepravdivých údajů. Žalobkyně uvedla, že se jí toto hlášení objevilo při pokusném vyplnění žádosti dne 19. 8. 2025. S ohledem na to, že žádost lze podat až dne následujícím po dni ukončení pracovněprávního vztahu, je zřejmé, že pokud se žalobkyně pokusila o vyplnění žádosti dne 19. 8. 2025, nemohla zadat den pozdější než 18. 8. 2025. Soud proto ani tuto část námitky neshledal důvodnou. Ztotožnil se rovněž s tvrzením žalovaného, že pokud si žalobkyně nevěděla se žádostí rady, mohla se dostavit na úřad práce dne 1. 7. 2025 (či ve dvou následujících dnech), kdy již neexistovala žádná překážka zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, a žádost podat osobně.
40. Ani námitka, že prvostupňový správní orgán pochybil, když žalobkyni neupozornil na možnost podat novou žádost již při telefonické konverzaci dne 21. 7. 2025, není důvodná. Nejedná se totiž o porušení poučovací povinnosti úřadu práce dle § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Tato povinnost má obecný charakter a jejím účelem není nahrazovat seznámení žadatele s předepsanými tiskopisy (již citovaný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 Ads 42/2008). Tento závěr zároveň není v rozporu s tím, že veřejná správa je především službou veřejnosti. Žalobkyně totiž neuvedla, že by ji např. bylo bráněno v podání nové žádosti. Současně však soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že by bylo vhodné, kdyby byla co nejdříve upozorněna na své pochybení a možnost jeho nápravy. Nicméně samotná skutečnost, že tak prvostupňový orgán bezodkladně neučinil, nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
41. Rovněž není na místě obviňování správních orgánů z toho, že by neměly pochopení pro problémy a potíže účastnice řízení (např. žalobkyni odkazovaný rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 20/2008-58). Jak totiž plyne z výše uvedeného, prvostupňový správní orgán dle zákona o zaměstnanosti neměl jinou možnost než žalobkyni do evidence nezařadit.
42. Žalobkyně zároveň nepředestřela jediný argument, kterým by odůvodnila, proč žádost nemohla podat ve dnech 1. – 3. 7. 2025, čímž by byla v návaznosti na § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání počínaje dnem 1. 7. 2025, tedy dnem bezprostředně navazujícím na den skončení DPP. Přepjatý formalismus, jehož se žalobkyně dovolávala, by se pojil se situací, kdy by zákon o zaměstnanosti ovládala jednostrannost v právech u uchazečů o zaměstnání a v povinnostech na straně Úřadu práce, přičemž tento správní orgán by uchazečům bránil v uplatnění jejich práv tak, aby je měly stíhat náročné, obtížně splnitelné podmínky pro zařazení do evidence, což ale nebyl žalobkynin případ.
43. Soud dodává, že neshledal, že by se správní orgány žalobkyni vyjadřovaly dehonestujícím způsobem. Z napadených rozhodnutí nevyčetl, že by žalobkyni obviňovaly z podvodu či jiného zavrženého činu. V rozhodnutí se naopak správní orgány snažily srozumitelně popsat, co vedlo k nezařazení žalobkyně do evidence – chybný zápis data ukončení pracovněprávního vztahu a podání žádosti předčasně. Tento popis pak odpovídá realitě.
44. Pro výše uvedené nedošlo k pochybení ani prvostupňového správního orgánu, když svým rozhodnutím nezařadil žalobkyni do evidence uchazečů o zaměstnání, ani žalovaného který napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V souladu se zákonem o zaměstnanosti žalobkyně skutečně nemohla být ke dni 30. 6. 2025 zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Jelikož zákon o zaměstnanosti neumožňuje

datum zápisu do evidence uchazečů o zaměstnání, jakkoliv odložit či posunout, nemohl Úřad práce postupovat jinak, než vydat v souladu s ustanovením § 26 odst. 3 zákona o zaměstnanosti rozhodnutí o nezařazení žalobkyně do evidence uchazečů o zaměstnání. Současně soud neshledal ani jiné vady, které by měly vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Námitky žalobkyně nejsou důvodné.

Závěr a náklady řízení

45. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl naopak plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2026

JUDr. Jitka Hroudová, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

samosoudkyně